

Spørgsmål nr. 9:

”Hvordan vil ministeren sikre uafhængigheden, når statsforvaltningerne både skal varetage mægling og træffe juridiske beslutninger i verserende sager?”

Svar:

Når en sag om separation, skilsmisse eller forældremyndighed indledes i statsforvaltningen, indkaldes parterne til et vejledningsmøde med en sagsbehandler (typisk jurist), der vejleder parterne om sagens juridiske problemstillinger og om løsningsmulighederne.

Bliver parterne på dette første vejledningsmøde enige om de spørgsmål, som skal afklares, afsluttes sagen ved, at de indgår en aftale. Bliver parterne ikke umiddelbart enige, tilbydes de børnesagkyndig rådgivning, konfliktmægling eller anden mægling (i sager om separation/skilsmisse).

Vælger parterne at tage imod et tilbud om konfliktmægling, lukkes sagen i statsforvaltningen. Bliver parterne enige under mæglingen, kan sagen afsluttes. Bliver de ikke enige, kan parterne eller en af dem anmode om, at sagen indbringes for retten til afgørelse.

Statsforvaltningerne kan ikke træffe afgørelser om separation eller skilsmisse eller endelig afgørelse om forældremyndighed. Afgørelser herom træffes af domstolene. Statsforvaltningerne kan derimod – som statsamtene i dag – træffe afgørelser om samvær. En medarbejder, der har fungeret som konfliktmægler, kan ikke træffe afgørelse i parternes samværssag, og oplysninger fra konfliktmæglingen må aldrig videregives til brug for statsforvaltningens øvrige sagsbehandling.

Ønsker parterne børnesagkyndig rådgivning, sættes statsforvaltningens sag i bero, mens rådgivningen foregår, og parterne indkaldes til rådgivning hos en børnesagkyndig. Betydningen af, at parterne enten opnår eller ikke opnår enighed, er som beskrevet oven for under konfliktmæglingen. Udgangspunktet er, at oplysninger fra den børnesagkyndige rådgivning ikke indgår i statsforvaltningens eventuelle senere sagsbehandling. Parterne kan dog, hvis de ønsker det, give samtykke til, at oplysninger fra rådgivningen videregives til brug for statsforvaltningens øvrige sagsbehandling.

Der er således ”vandtætte skodder” mellem konfliktmæglingen og den børnesagkyndige rådgivning på den ene side og den øvrige sagsbehandling på den anden. Der er ikke tale om personsammenfald i statsforvaltningerne, der kan begrunde bekymring i forhold til uafhængigheden eller upartiskheden hos statsforvaltningernes personale.